

אור האמת הפנימית

"במקום אחר" מאת: עדי גל
ינואר 2015

לאור החוויות שחוויתי בכמה מהשנים האחרונות שהלכו ונבנו אל תובנות והבנות, אסימונים שנפלים בזה אחר זה ובאהבה שקצרה היריעה וקטנות המילים, אבל אני בכל זאת אנסה...

מה זאת הארה? במסע הרוחני שלי שמעתי, לא אחת, את המילה הזאת, "הארה". ונדמה, כך נדמה, שזה איזה מין רגע כזה שהשמיים נפתחים לרווחה, העננים אינם עוד ואור בוהק יורד עלייך מהשמיים ולפתע את מוארת.. או משהו בסגנון.

גיליתי שהארה, מתוך המסע הפרטי שלי (ואולי של עוד כמה), היא לגמרי. משהו אחר לגמרי.

זה לא להגיע הכי רחוק או הכי גבוה.. זה לא לומר "אני מאסטר! אני מואר!" אני הכי ואני ואני. זה לא כימיה וזה לא אלכימיה [למורות שאלו דברים מה-זה-מגניבים!] זה לא להקשיב לכמה שיותר תקשורים או ללכת לכמה שיותר סדנאות, זה לא לדעת הכי הרבה, או כל מה שזה לא יהיה.

זה להיכנס פנימה הכי עמוק שאפשר ולהאיר. להאיר את עצמי מבפנים.

יש לך פריחה כלשהי בגוף שמלווה אותך כל החיים? יש לך חולי כרוני כלשהו שהולך איתך? יש לך סוגיה בחיים שאתה לא מצליח לפתור אותה? יש לך כאב? יש לך חיים שנראה לך שהם לא שלך? דפוס כלשהו שאיננו מאוזן? שם נמצאת ההארה שלך. בתוך האתגר של חיך. הריפוי שלה, היושרה להסתכל לדבר הזה בעיניים ולשאל- מה זה? למה זה איתי כל החיים? כל אחד מכיר את חוסר האיזון הפרטי שלו. כל אחד יודע איזה אתגר גלוי יש לו בחייו שהוא לא מצליח עדיין לפתור, לא משנה כמה תקשורים שמעתי, לא משנה כמה ספרים קראתי, או לכמה סדנאות הלכתי, זה עדיין שם. יהיה מוסתר ולא ידוע או גלוי וידוע- זה עדיין שם. אולי אפילו מספר סוגיות שאינני מצליח לפתור. ההארה שלך נמצאת שם. במקומות החשוכים האלו. בתוך תוכך - זה שם.

אני התעלמתי. ידעתי את חוסרי האיזון שלי והתעלמתי, זאת אומרת התעלמתי מהעובדה ששם שוכנת ההארה שלי, כי לא ידעתי את זה. לא ידעתי שזה המקום הכי חשוב; בדיעבד זה נראה קצת אווילי... אבל ככל שהזמנתי את קוואן יין אל חיי וככל שראיתי לאיזה כיוונים היא לוקחת אותנו כי אפשרתי לה להוביל; ראיתי שבעצם היא לא משאירה את זה שם, בחוץ, רחוק, באיזה רגע, או אצל איזה מתקשר, או מרפא

זה אצלי,

זו אני,

בתוכי שוכנת ההארה שלי.

זה הכי קרוב שאפשר אליך. מה האתגר שלך? מה הדבר או הדברים שמלווים את חיך? כחוט השני? זה הגאולה והריפוי של הדברים האלו. אחד אחרי השני. אני אחזור הגאולה והריפוי של אלו. מהמקום הכי אותנטי והכי פנימי והכי נשמתי שיש. המקום הזה צריך להוביל. לא מרפא ולא רופא, לא הילר ולא מתקשר, אבל הנשמה שלי ואני. זה שם. כל מה שצריך לעשות זה להתחבר למקום הזה - הנשמה שלי ואני ולאפשר לה, לנשמה, להוביל.

צפיתי בשידור "הנשימה החדשה" של נורמה וגארט פעם, באחד מהשידורים שלהם, מתישהו. אחרי השידור הלכתי לישון וחלמתי חלום. בחלומי ראיתי אותם (נורמה וגארט) הולכים בתוך בויב מלוכלך, חשוך, קר והזוי, הכל היה אפור וקר שם. והם מגיעים לילדה קטנה שיושבת שם מכופפת, מפוחדת, נשכחת ואומרים לה "את לא צריכה להישאר כאן יותר." והילדה הזו הסתובבה וזו הייתי אני.

אחרי כל מה שעברתי, בכל שנות "רוחניותי" [זמן לא מבוטל.. עשור], או איך שלא נקרא לזה, היא עדיין הייתה שם מכופפת, נשכחת, משלימה עם גורלה, חווה שוב ושוב את הטראומה שעברה. ולא משנה אם זה מהגלגול הזה או מלפני עשרים ואחת גלגולים, הילדה הזו שכנה בתוכי, כבויה, מפוחדת, במעמקי בויב נסתר, מחכה לאור שיוציא אותה משם. והילדה הזו נקראת "אספקט" ומה שנורמה וגארט דיברו עליו איתה נקרא "מיזוג" [אינטגרציה]. ככה זה נראה.

האספקטים האלו הם הילדים של הנשמה או שלי כאדם. הם נמצאים בתוך בורות חשוכים ואפלים שם קברנו אותם מימים ימימה, בחיים האלו או בחיים אחרים [הם הרי באים איתנו לכל גלגול...בעסה..] אבל אנחנו לא מרגישים אותם מאחר ושכחנו אותם איפשהו

בתוך הביוב או הבור וממשיכים לחיות את חיינו. זה שם.

זה אולי אפילו מינורי באנגריה- אני רואה את זה בעיני רוחי כדמות מטושטשת ומרוחקת כזאת, קטנה, דהויה, כפופה, כמעט כבויה לגמרי, ככה זה אולי נראה מטפורית.

כאשר סבתי, זכרה לברכה, שכבה על ערש דווי, שמעתי באיזה תקשור, לא זוכרת איפה, שצריך להחזיק לאדם על ערש דווי את היד ולהגיד לו שהוא יכול ללכת וש'זה בסדר, אני אסתדר. אז עשיתי את זה, שמעתי ועשיתי... את מה שראיתי כאשר החזקתי לה את היד ודיברתי [לא נראה לי שהיא בכלל שמעה], לא צפיתי אפילו לא בחלומות הכי רחוקים שלי... לפתע ראיתי, סוג של... כמו רוחות רפאים כאלו, צלליות מרחפות מעליה בתקרה, ואת רואה ולא רואה אותן, הן היו מאוד דהויות, לא נראות בממד הפיזי, אלא בעיני רוחי, הן ריחפו לה מעל הראש וגם דיברו "תסתלקי מפה!" אחת מהן אמרה לי וראיתי גם כעס. לא הבנתי אז את מה שראיתי, היום אני יודעת שזה נקרא אספקטים. ומה שהם חיפשו היה את האיחוד. [מיזוג] לחזור בחזרה ליוצרת שלהם.

המיזוג איננו קשה כלל, אפילו לעתים קל במידה ואת לומדת איך, מחויבת ואמתית בנכונות שלך לעשות זאת ועושה הלכה למעשה. הגשר לכל העבודה הזאת ולחיבור עם הנשמה היא הנשימה. נשימה מאוד ספציפית, נכון, הנשימה החדשה. אז נכון, אני החכמולוגית הראשית, אני יודעת, הרבה הצעות לנקודת מבט על החיים הציעו לי, תמיד אמרתי, 'אוקיי, ככה אתה רואה את העולם, את החיים, זה לא אומר שאני צריכה לקנות את זה. תחיייה את המציאות הזאת, כראות עינך, אני אלך ואקנה לי אחת אחרת.' חכמולוגית, האמת, זה חסך ממני הרבה שטויות, והרבה להתבלבל בדרך, אני מודה. לא בשביל לומר שזו הדרך היחידה, או משהו בסגנון, אבל אני מספרת את הסיפור שלי. את מה שעברתי. אני חושבת גם שכל מה שעברתי עד היום הכין אותי לרגע הזה... (ותמיד ניתן לשלב בין הדברים, כמו שבעצם אני עשיתי.)

בסופו של דבר, בסיפור האישי שלי, בחרתי להודות לכל שאר הדברים והטכניקות על השנים היפות ועל מה שעברנו ביחד ולעבוד רק עם הנשימה החדשה והנשמה [באותה התקופה ע.ג.]. מיקוד ודיוק בהירים וגדולים מאוד עבורי. את מה שאני מספרת כאן חוויתי, לא רק מדברתי.. ואני מספרת. אני מניחה את זה כאן, גם כהזמנה. בשבילי- זאת המשמעות של ההארה.

פגשתי אנשים שאומרים "אני? אני מאסטר אני!! אני מואר!" ובתוכם אספקטים בוכים, מפוחדים, נמצאים באפלה.. כשאת עושה בשבילך, העיניים שלך נפתחות גם כלפי חוץ... ואני שואלת -מה זה שווה? מה שווה הידיעה הזאת שכולנו מאסטרים ומלאכים וכו' וכו' אם אני לא ח'יה את האמת הזו במלאות? במציאות חיי על פני האדמה? יש קלף בטארות שמראה מלאך בשמיים אשר תוקע בחצוצרה ולמטה על האדמה יוצאים אנשים מתוך קברים, ידיהם מורמות אל- על כלפי המלאך ופניהם אומרות גאולה. שחרור.. זהו זה, זה נגמר. הם לא צריכים להישאר בקבר הזה יותר. הקלף נקרא "יום הדין" או "גאולה" והגאולה הזאת היא הנשמה שיודעת מה יש בתוכי, מה צריך ריפוי, למה אני מוכנה עכשיו ואיך לעשות את כל זה, המלאך שתוקע בחצוצרה זו הנשמה והאנשים שיצאו מהקברים הם לא אנשים ברבים דהיינו- כל האנשים בעולם שלפתע פתאום נגאלו, אלא מכלול האספקטים של אדם אחד.

לא שם רחוק באיזה תקשור או מתקשר, לא אי- שם באיזו מטרה רחוקה או רגע מתוק; אלא בתוכי, בתוך תוכי, במי ומה שאני. בחיים שלי. באתגרים שלי. וגם בשמחות שלי. אבל זה אצלי, ההארה שלי היא הריפוי וההתייחסות אל הדברים הללו, היא אני. היא הנשמה שלי ואני.

מופלא בעיני איך קוואן יאן הובילה אותי לגלות ולראות את אשר היה שם בתוכי, איך היא ידעה למה אני מוכנה והכינה אותי למה שלא. מופלא בעיני שנתתי להוביל ועד כמה צדקתי בכך.. ועכשיו לא עוד בחושך ובקור ובפחד כי בתוך הלכה החמימה והנעימה שבאהבה.

כל פעם עוד קצת ועוד קצת ועוד טיפה ועוד טיפה.

והתחושה, הו, התחושה של חופש חדש של ניקוי והתמרה,
אין שני לתחושה הזאת,
פשוט, פשוט נפלא.
זאת ההזמנה.

ב.ה.צ.ל.ח.ה.

קישורים שקשורים:

הנשימה החדשה - [קישור לאתר](#) יום הדין - [הקלף בטארות](#)

